

A venice-i tüzes sellő

Bezárt a bár, következett a séta vissza a bérházig – ám egyszer csak elhajtott mellettük a halottaskocsi a Stomach Hospital felé.

„Úgy érzem, eljött a MI esténk,” szólalt meg Tony, „érezem a véremben, tényleg!”

„Az este, mihez?” kérdezte Bill.

„Nézd,” mondta Tony, „mostanra már világos, hogy mennek a dolgok. Szerezzünk egyet! Mi a fasz? Bereztél?”

„Mi van? Gyávának tartasz, csak mert lenyomott az a csenevész tengerész?”

„Nem ezt mondtam, Bill.”

„Te vagy a gyáva! Leverhetnélek, könnyedén...”

„Igen, tudom. Nem erről van szó. Csak azt mondom, nyúlunk le egy hullát viccből.”

„A picsába! Nyúlunk le TÍZET!”

„Várj. Be vagy állítva. Nyugi. Tudjuk, hogy mennek ott a dolgok. Ismerjük a munkarendjüket. Minden éjjel figyeljük őket.”

„És te nem vagy részeg, mi? Amúgy is FOSNÁL megtenni.”

„Csönd! Figyelj! Itt jönnek. Halottat szállítanak. Valami szerencsétlent. Nézd a fejére húzott lepedőt. Szomorú látvány.”

„Nézem. Tényleg szomorú...”

„Jól van, tudjuk, hogy megy a dolog: ha csak egy van, belökik, rágyújtanak, aztán elhajtának. De ha kettőt visznek, lusták kétszer bezárni a kocsi ajtaját. Igazi laza gyerekek. A régi történet. Ha két hulla van, az elsőt otthagyják a furgon háta mögött a kerek asztalon, amíg beugranak a másikért, aztán beteszik őket egyszerre. Hányszor láttuk már őket?”

„Nemtom,” mondta Bill, „legalább hatvanszor.”

„Oké, most ott a hulla. Ha bemennek a másikért – ez a miénk. Benne vagy a játékban, ha belépnek a másikért?”

„Benne! Nekem dupla annyi vér jutott a pucámba!”

„Jó, akkor figyelj. Még egy perc... hoppá, húznak befelé! Mennek be a másikért!” kiáltott föl fojtottan Tony. „Benne vagy?”

„Benne,” mondta Bill.

Keresztülzaladtak az úton, megragadták a holttestet a lábánál és a fejénél.

Visszasprinteltek vele a túlsó oldalra, a testet takaró hófehér lepel lebegett a szélben – egyszer egy boka, egy könyök vagy comb villant elő, föliszkoltak vele a bérház bejárati lépcsőjéhez, majd az ajtóhoz, amikor megszólalt Bill, „Jézus Krisztus, hol a kulcs? Be vagyok tojva!”

„Nincs sok időnk! Azok a mocskok mindjárt kint lesznek a másikkal! Dobjuk le a függőágyra! Gyorsan! Meg kell keresni azt az istenverte kulcsot!”

Ledobták a tetemet a függőágyra. Jobbra-balra himbálódzott a holdfényben.

„Ne vigyük inkább vissza?” kérdezte Bill. „Atyaisten, oh Szűzanyám, ne vigyük inkább vissza?”

„Nincs rá idő! Túl késő! Meglátnának. HÉ! VÁRJ!” kiáltott föl Tony. „Megvan a kulcs!”
„HÁLA ISTENNEK!”

Kinyitották az ajtót, kiemelték a testet a függőágyból, és fölrohantak vele a lépcsőn. Tony szobája volt a legközelebb. Második emelet. Néhányszor nekicsapták a hullát a falnak meg a lépcsőkorlátnak.

Odaértek Tony ajtajához, letették a holttestet, amíg Tony kereste a kulcsot. Végre kinyílt az ajtó, a testet az ágyra hajították, majd a hűtőhöz siettek megcsapolni Tony olcsó muskotályos borát, megittak fejenként fél pohár bort, újra töltöttek maguknak, aztán visszamentek a hálószobába, és leültek a tetemre szegezve a tekintetüket.

„Gondolod, hogy látott valaki?” kérdezte Bill.

„Ha igen, asszem már itt lennének a zsaruk.”

„Szerinted átkutatják a környéket?”

„Hogyan? Kopogtatnak reggel az ajtókon, és megkérdezik, 'Van önöknél egy hulla'?”

„A picsába, igazad lehet.”

„Biztos, hogy igazam van,” mondta Tony, „de még mindig azon jár az eszem, mit érezhettek azok ketten, amikor kijöttek, a hulla meg sehol? Vicces helyzet lehetett.”

„Ja,” szólalt meg Bill, „bizonyára.”

„Hát, vicces vagy sem, a hulla a miénk. Itt van, az ágyon.”

A lepedőbe tekert valamit bámulták, miközben ittak még egyet.

„Azon agyalok, mióta lehet halott?”

„Nem túl régóta, nem hinném.”

„Mikor kezdenek megmerevedni? Mikor kezdenek bűzleni?”

„A rigor mortis időbe telik, szerintem,” válaszolta Tony. „De valószínűleg hamar fog bűzleni. Mint a mosogatóban felejtett piszok. Aligha csapolják le belőle a vért, amíg nem kerül a hullaházba.”

A két részeg ráállt a muskotályra; néhány percre még a halotról is megfeledkeztek, homályos, de fontos dolgokról beszélgettek a maguk eléggé összefüggéstelen módján. Aztán figyelmük ismét ráirányult.

A tetem ugyanott hevert, még mindig.

„Micsinálunk vele?” kérdezte Bill.

„Ha megmerevedik, beállítjuk a szekrénybe. Elég lazának tűnt cipelés közben. Talán egy fél órája nyiffanhatott ki.”

„Na jó, beállítjuk a szekrénybe. És mi lesz, amikor szagosodni kezd?”

„Ezen még nem gondolkodtam,” mondta Tony.

„Eszelj ki valamit,” javasolta Bill, miközben bort töltött.

Tony gondolkodni próbált. „Tudod, akár hűvösre is tehetnek ezért. Ha elkapnak.”

„Persze. És?”

„Hát, asszem, hibát követtünk el, de már túl késő.”

„Túl késő,” vágta rá Bill is.

„Na,” fordított a beszélgetésen Tony bortöltés közben, „ha már megszívtuk ezzel a hullával, vethetnénk egy pillantást a hapsikámra.”

„Egy pillantást?”

„Ja, egy pillantást.”

„Van hozzá merszed?” kérdezte Bill.

„Nemtom.”

„Berezeltél?”

„Persze. Nem vagyok túl edzett,” válaszolta Tony.

„Jó. Te fogod lehúzni róla a lepedőt,” mondta Bill, „de előbb tölts. Töltsd tele a poharamat, aztán húzd le róla a lepedőt.”

„Jó,” mondta Tony.

Töltött Billnek. Azután odasompolygott.

„Rendben, és ÍME!”

Tony lerántotta róla a lepedőt. Szemeit csukva tartotta.

„Te jószákos ÚRISTEN!” kiáltott föl Bill, „ez egy nő! Egy fiatal nő!”

Tony kinyitotta a szemét. „Ja. Fiatal volt. Krisztusom, nézd ezt a hosszú, szőke haját, egészen a seggéig ér. Viszont HALOTT! Szörnyű és megváltoztathatatlan, halott, örökre. Milyen kár! Nem értem.”

„Mit tippelsz, mennyi lehetett?”

„Nekem nem is tűnik halottnak,” mondta Bill.

„Pedig az.”

„De hát nézd ezeket a melleket! Ezeket a combokat! Ezt a muffot! Ez a puncsi: mintha még mindig élne!”

„Igen,” kezdte Tony is, „a pina, ahogy mondani szokták: az első dolog, ami megérkezik, és az utolsó, ami eltávozik.”

Tony odasétált az ágyhoz, megérintette a szeméremszőrzetet. Megemelte kezével az egyik mellet, és megcsókolta azt az átkozottul élettelen valamit. „Olyan szomorú, minden olyan elkésérítő – leéljük az életünket idióták módjára, majd kinyúvadunk.”

„Nem szabadna megérintened a testet,” mondta Bill.

„Gyönyörű,” szólt Tony, „még holtan is olyan gyönyörű.”

„Persze, de ha élne, rá se nézne egy magadfajta csavargóra. Ugye tisztában vagy ezzel?”

„Világos! És most pont erről van szó! Most nem mondhat 'NEM'-et!”

„Mi a szarról beszélsz?”

„Arról, hogy áll a faszom. TISZTÁRA KEMÉNY!”

Tony az üveghez ment, és teletöltötte a poharát. Egy húzásra megitta.

Ezután visszasétált az ágyhoz, és falni kezdte azokat a melleket, kezei végigfutottak azon a hajon, végül pedig csókolni kezdte a halott száját, élő az élettelen. Majd fölébe kerekedett.

JÓ volt. Tony csak döngölte, gyömöszölte. Sosem volt még része ilyen szenzációs kefézésben! Elélvezett. Lefordult a testről, és beletörölte a farkát a lepedőbe.

Bill csak figyelt, egyre a muskotályos palackot emelgette a derengő lámpafényben.

„Krisztusom, Bill, lenyűgöző, egyszerűen lenyűgöző volt!”

„Te megvesztél! Beakasztottál egy halott nőnek!”

„Egész életemben halott nőket dugtál – halott lelkű, halott pinájú csajokat –, éppen csak nem tudtál róla! Sajnálom, Bill, csodálatosat ízéltem vele. Nincs miért szégyenkeznem.”

„Annyira jó volt?” kérdezte Bill.

„Nem fogod elhinni.”

Tony elugrott a fürdőszobába hugyozni.

Visszatértekor Bill éppen a farkát préselte be. Tűrhetően ment. Kicsit nyögött, hörgött hozzá. Csókolni kezdte az élettelen ajkakát, végül elsült.

Lehemperedett a tetemről, megmarkolta a lepedő szélét, beletörülközött.

„Igazad van. Életem legjobb döntése volt!”

Mindketten a lányt bámulták a székükről.

„Szerinted hogy hívták?” kérdezte Tony. „Szerelmes vagyok.”

Bill elnevette magát. „Biztos vagyok benne, hogy berúgtál. Csak a megveszekedett bar-mok szeretnek bele egy élő nőbe; te egy halott rabja vagy.”

„Jó, rabja vagyok,” mondta Tony.

„Rendben, rabul ejtett,” folytatta Bill, „és most mihez kezdünk?”

„Eltakarítjuk innen a picsába!” válaszolt Tony.

„Hogyan?”

„Ahogy idehoztuk – le a lépcsőn.”

„És azután?”

„Azután betesszük a kocsidba. Elvisszük a venice-i strandra, és bedobjuk az óceánba.”

„Az most hideg.”

„Nem fogja jobban érezni, mint a faszodat.”

„Na és a tiedet?” kérdezte Bill.

„Azt se érezte jobban,” vágta rá Tony.

Ott feküdt a test, kétszer megakasztva, holtan a lepedőn.

„Nyomás, bébi!” kiáltott Tony.

Tony megragadta a lábait, várt. Bill a fejénél marta el. Kirohantak a szobából, a bejárati ajtó még mindig nyitva volt. Tony futtában belekaszált az ajtóba a bal lábával, hogy becsukódjon, és irány a lépcső; a lepedő már nem igazán takarta a testet, inkább – többé-kevésbé – csak lógott rajta. Akár egy nedves mosogatórongy a konyhai vízcsapon. A lépcsőház fala és a lépcsőkorlát pedig ismét találkozott párszor a tetem fejével, combjaival és méretes farával.

A halott lányt Bill kocsijának hátsó ülésére hajították.

„Hé, várj, bébi!” visszakozott Tony.

„Mire?”

„A bor, te seggfej.”

„Oh, persze.”

Bill a kocsiban ülve várt háta mögött a halott csajjal.

Tony mindig tartotta a szavát. Futva érkezett a borral.

Kihajtottak az autóútra, miközben oda-vissza passzolták a palackot jókat húzva a borból. Langyos, csodálatos éjjel volt, természetesen teliholddal. Viszont az éjszaka már nagyon a végéhez közeledett. Hajnali 4:15-öt mutatott az óra. Kötő időpont, minden-esetre.

Leparkoltak. Meghúzták az üveget, kiemelték a kocsiból a testet, megindultak vele a

hosszú, homokos sétányon a tenger felé. Végül eljutottak ahhoz a részhez, ahol a homok a tengerbe ér, ahol a fövény benedvesedik, átítatja a víz, megtelik rákokkal meg levegős résekkel. Letették a hullát, meghúzták az üveget. Egy nagyobb hullám mindannyiukat arrébb gördítette kissé: Billt, Tonyt, a halott Csajt.

Bill fölkelte bronzolni, és a tizenkilencedik századi erkölcsökön alapuló neveltetéséből adódóan odébb sétált a parton a hugyozáshoz. Amíg a barátja távol volt, Tony lejjebb húzta a leplet, hogy a kavargó, örvénylő tengeri moszat között megnézze a halott arcát a sós hajnali levegőben. Tony az arcot bámulta, miközben Bill könnyített magán. Édes, finom arc, kissé éles vonású orr és szép ajkak, a már megmerevedett test fölé hajolt, gyengéden megcsókolta, „Szeretlek, te halott szuka.”

Visszatakarta a lepedővel.

Bill befejezte a dolgát. „Innom kell.”

„Rajta. Húzzuk meg az üveget.”

„Kiúsztatom,” szólt Tony.

„Jól úszol?”

„Nem igazán.”

„Én azonban igen. Majd én beviszem.”

„NEM! NEM!” üvöltötte Tony.

„Az istenit, ne üvöls!”

„Én viszem be!”

„Jól van! Rendben!”

Tony ivott egyet, oldalt rántotta a leplet, fölemelte a testet, és lépésről-lépésre haladt vele befelé. Részeggebb volt, mint hitte. A hatalmas hullámok többször is ledöntötték, majd kiverték a kezéből a testet, föltápászkodott, futni kezdett, bevetette magát a vízbe, próbálta megkeresni a tetemet. Sikerült megpillantania – a hosszú hajzuhatagot. Mint valami sellő. Talán az is volt. Végül Tonymak sikerült elúsztatnia a testet a hullámtörőkön túlra. Csend honolt a tájon. Félúton holdnyugta és napkelte között. Néhány pillanatig együtt lebegtek. Minden szinte nesztelen. Idő az időben, idő az időn túl.

Aztán finoman lökött egyet a testen. Félig a víz alatt lebegett tova, a hosszú tincsek a lány teste körül hullámzottak. Még mindig gyönyörű volt, holtan vagy ki tudja, milyen formában.

Egyre távolodott, magával ragadta az áramlat. Immáron a tengeré.

Tony hirtelen megfordult, s próbált visszatempózni a partra. Nagyon távolinak tűnt. Utolsó tartalékait mozgósítva jutott át a hullámtörésen kihasználva a víz erejét. Összeszedte magát, előrebukott, fölállt, kísért a vízből, leült Bill mellé.

„Nos, elment,” szólalt meg Bill.

„Ja. Cápakaja.”

„Szerinted elkapnak minket valaha is?”

„Nem. Adj innom.”

„Ne sokat. Kezd kiürülni.”

„Ja.”

Visszamentek a kocsihoz. Bill vezetett. Hazafelé a maradék boron vitatkoztak, majd

Tony a sellőn kezdett merengeni. Lehajtotta a fejét, hullani kezdtek a könnyei.

„Mindig is puhány voltál,” szólalt meg Bill, „egy rakás szar.”

Visszahajtottak a bérházhoz.

Bill bement a szobájába, Tony is a sajátjába. Napkelte. Ébredezett a világ. Néhányan másnaposan. Néhányan a templomra gondolva. A többség aludt tovább. Vasárnap reggel. A sellő pedig, a sellő az élettelen uszonyával, már messze járt a tengerben. Miközben valahol alámerült egy pelikán, majd fölbukkant csőrében egy csillogó, gitár alakú hallal.

Az összes nagy író

Mason telefonált. „igen, nézd, be voltam állítva. nem emlékszem rá, MIT mondtam neked! talán igaz volt, talán nem! nem, NEM kérek bocsánatot, belefáradtam a bocsánatkérésekbe... hogy te mit? ugye nem? nos, akkor az isten rogyassza rád az eget!”

Henry Mason letette. megint esett. még esős időben is baj van a nőekkel, mindig csak a gond...

a készülékben megszólalt a titkárnőt jelző hang. fölvette a kagylót.

„valami Mr. Burkett, James Burkett...”

„megmondanád neki, hogy a kéziratát már visszaküldtük? tegnap adtuk föl postán. nagyon sajnáljuk meg a többi.”

„de ragaszkodik a személyes találkozóhoz.”

„nem tudsz megszabadulni tőle?”

„nem.”

„rendben, küldd be.”

istenverte extrovertáltak bandája. rosszabbak, mint a ruhaügynökök, mint a kefeügynökök, alávalóbbak...

beállított James Burkett.

„ülj le, Jimmy.”

„csak a barátaim hívnak Jimmynek.”

„üljön le, Mr. Burkett.”

Burkettől ránézésre meg lehetett állapítani, hogy örült. a mérhetetlen önimádat úgy takarta be, akár valami neonszínű festék. lehetetlenség levakarni. az igazság kimondása se használna. azt sem tudta, mi az.

„nézze,” kezdte Burkett, miközben rágyújtott, és egy temperamentumos, agyatlan barom módjára elmosolyodott a cigijét bámulva, „mi az, hogy nem tetszett a cuccom? a titkárnője szerint visszaküldte? hogyhogy visszaküldte, ember, ha? mi az, hogy visszalökte?”

Mr. Burkett egyenesen, könnyörtelenül a szemébe nézett, színészkedett; mintha lenne LELKE. SZENZÁCIÓSAN esett visszaküldeni, annyira de annyira, és csak Mr. Burkett nem döbbsent rá erre.

„nem volt elég jó, Burkett, ez minden.”